

Autodeterminació

GEMMA CALVET | Actualitzada el 27/03/2012 00:00

Diu el poeta T.S. Eliot que es tracta de tornar allà on començarem, al lloc on neix el riu més llarg. La política mai pot presentar un excés d'utopia. Al contrari, la política hauria de ser entesa, sobretot per la classe política, com una via més, la més ampla, perquè encarna el poder, per fer possible la canalització dels somnis individuals i col·lectius. En definitiva, el progrés. És per això que quan un polític s'adreça al poble evocant horitzons, fa honor al fet col·lectiu. I fa honor al fet de la política.

Una de les realitats més dramàtiques dels moments que estem vivint és la crisi de poder i el desmantellament de la construcció dels somnis del segle XX a Europa en matèria de drets humans i socials. La crisi del concepte del dret al treball digne, la crisi de la salut universal, de l'educació, o de l'economia productiva que estructura la societat, està situant la ciutadania en un llindar on la paraula retallada marca la direcció immediata.

Ítaca representa un horitzó llunyà. La seva evocació en el Congrés de Convergència del darrer cap de setmana, més enllà de la bellesa de la imatge dels clàssics i de la cançó tan nostra de Lluís Llach, ha representat l'elecció d'una metàfora plena de contingut. L'opció de situar l'horitzó en el terreny de la utopia i del somni implica córrer el risc de fer creure que aquest objectiu no està inclòs en el full de ruta més immediat.

I aquest contrast entre la duresa del moment i la grandesa llunyana de la metàfora grega pot fer pensar que Convergència navega entre dos mars, els de la política espanyola i la catalana. El de les reformes conservadores i el del somni sobiranista. Dos mars massa allunyats per ser inclosos en una mateixa ruta.

I cal trobar l'horitzó mirant cap endins. La societat catalana s'ha expressat clarament els darrers temps en una sola direcció i amb un ritme ràpid. La Pataforma pel Dret de Decidir, les consultes sobiranistes, la manifestació contra la sentència del TC, la pèrdua de la por a dir sí i a ser independentista... el procés viscut ja ha definit clarament una realitat. L'autodeterminació.

L'horitzó és a la cantonada. ERC ha presentat aquesta setmana una iniciativa de proposició de llei d'autodeterminació per ser discutida al Congrés de Diputats. La llei construeix un pont real i possible amb la necessitat de poder definir democràticament el marc per a Catalunya.

El text que exposa els motius de la llei és clar. La llibertat i la igualtat no es demanen, es posseeixen. Ja que totes les persones neixen lliures i iguals en dignitat i drets, l'obligació dels legisladors consisteix a afermar i fer prosperar ambdues condicions innates. La democràcia ha d'oferir garanties per a la lliure expressió de les persones però també dels col·lectius que així ho desitgin; per a la igualtat d'oportunitats entre persones però també entre els pobles que així ho reclamin. La missió de l'estat de dret no consisteix a coartar o impedir l'exercici

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

de tals anhels, sinó tot el contrari: consisteix a garantir-ne el desenvolupament i facilitar-ne l'exercici.

El dret a l'autodeterminació fou recollit a l'article 1 de la Carta de les Nacions Unides.

Més endavant, les Nacions Unides proclamaren l'any 1966 el Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics, que va entrar en vigor el 1976 i que fou ratificat per l'estat espanyol el 27 de juliol de 1977. Diu: "Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació. En virtut d'aquest dret determinen lliurement llur condició política i proveeixen així mateix el seu desenvolupament econòmic, social i cultural". Així mateix, l'estat espanyol ha ratificat i/o reconegut com a vàlids tot un seguit de convenis, tractats, cartes i resolucions internacionals en què es reconeix el dret a l'autodeterminació.

Per tant, el més immediat és que entri en agenda política el compliment per part de l'estat espanyol del marc legal que ha subscrit.

Oriol Pujol parlava d'aigües podrides i, casualment o no, fa uns dies el diputat d'ERC a Madrid Alfred Bosch es queixava a Rajoy de l'expulsió d'una comissió en aquests termes: "*Tenemos que largarnos cuanto antes de este reino que ustedes están pudriendo*". Després de la seva visita al rei Joan Carles, va dir allò de "*algo huele a podrido en el Reino de España*".

L'aigua estancada que es podreix, les terres enfangades amb aigua quieta. La democràcia que no permet que la història es mogui és una democràcia morta. Per això cal un horitzó immediat i possible.

I acabem on començarem, amb el desig del poeta T.S. Eliot: que aquí i ara, en la pausa entre dues onades, la Rosa i el Foc siguin u.

PUBLICITAT

25
racons
de Catalunya
que has
de veure

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Calldetenes, manifestos i samaritans

De les 'policies' a la 'politics'

La màscara legal de la dominació

